

[Gert Petersen]

Som følge deraf er dette samfund, set i forhold til omverdenen, blevet noget fattigere, og det må man tage konsekvensen af. Men det store spørgsmål er netop, hvordan disse følger skal fordeles på befolkningen, og her er det, jeg synes, regeringen fordeler dem helt skævt, ikke helt så skævt som Thatcherpartierne ville fordele dem, men noget i den retning; man lader sig trække med i den retning. Hvis jeg skulle give en tommelfingerregel, ville jeg sige, at for den dårligst stillede fjerdedel her i landet, bl. a. for de gamle og for de uddannelsessøgende, bør realindkomsten decideret forbedres, fordi den er blevet forringet meget voldsomt i de senere år. For det store flertal af almindelige lønmodtagere må den sikres; der kan næppe være tale om væsentlige forbedringer i den nuværende situation. Den bedst stillede fjerdedel må så være dem, der skal betale, og jeg synes, det burde være socialdemokratisk gerning at sikre en sådan fordelingspolitik, men det, man gør, er langt fra en sådan.

Samtidig må en sådan fordelingspolitik, der er socialt retfærdig, når det drejer sig om fordeling af byrderne, følges op af en virkelig effektiv indsats for at overvinde krisen, for at nedbringe arbejdsløsheden og under-skuddet på betalingsbalancen. Denne effektive indsats savner jeg desværre også.

Den vigtigste vej til denne fordeling af byrderne, hvormed det altså må sikres, at det er den bedst stillede fjerdedel, som bærer de største byrder, er for mig at se helt primært skattepolitikken, og derfor synes jeg, at spørgsmålet om skattereform fra at være et spørgsmål om måske lidt mere bekvemme måder at betale skat og løse de skattetekniske problemer på er ved at blive til et centralt socialt og økonomisk problem i vores samfund.

Og jeg er forbavset over statsministerens svar på min henvisning til SiDs kongresudtalelse vedrørende skattereform, for statsministeren mente – og heri er jeg ganske enig med ham – at det ikke gik stærkt nok, men vi bevæger os dog i den rigtige retning. Nu har jeg studeret spisesedlen her, lovkataloget under ministeren for skatter og afgifter, og der er 19 forslag. De 9 første har intet med skattereform og for den sags skyld også meget lidt med fordeling af skatter at gøre. Det er alle mulige tekniske problemer om ændring af skattestyrelsesloven og lidt i forbin-

delse med vedligeholdelse af udlejningsejendomme osv. osv. Og så kommer der 10 forslag, som hedder »Erhvervsfremmende foranstaltninger«, og her skriver man – jeg citerer:

»Efter forhandlinger med erhvervslivets organisationer skal der gennemføres lempelser – primært på det skattemæssige område – inden for en beløbsramme på 1,2 mia kr.«

Værsgo, her er foræringen til erhvervslivet: lempelser for 1,2 mia kr., og det drejer sig om mange ting. Det drejer sig om at lempe aktieavancebeskatningen, om at indføre et 5 pct.s investeringsfradrag på maskiner, om at lempe den særlige indkomstskat osv. osv. Alt sammen lempelser for det stakkels betrængte erhvervsliv.

Det er altså skattereformen. Her er tale om en omfordeling af byrderne, her er tale om, at der er nogen, der virkelig bliver lettet, for 1,2 mia kr. bliver de lettet. Hvem er det, der bliver lettet? Det er erhvervslivet, det er arbejdsgiverne, der bliver lettet. Den skattereform har jeg ikke megen sympati for, og jeg tror egentlig heller ikke, at det var det, SiD mente i deres vedtagelse, for jeg ser ikke et ord i SiD-vedtagelsen om, at erhvervslivet nu skal have lempelser for 1,2 mia kr. Men jeg ser en hel del om en skattereform, som skulle muliggøre en mere effektiv skatteligning af det private erhvervsliv og en lettelse af skattebyrden, ikke for erhvervslivet, men for folk med små indkomster og mellemindkomster – det stik modsatte af, hvad regeringen gør. Det er en sørgelig historie.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg kan ikke heller tilbageholde en bemærkning til hr. Gert Petersen, der ustandselig fremhæver vedtagelserne på SiDs kongres. Jeg ved ikke, om der er nogen sammenhæng mellem dette og så tilskuddene fra SiD til SF, men dette spørgsmål er pludselig blevet centralt i SFs økonomiske politik. Jeg nægter at tro det.

Jeg vil først sige til statsministeren, at jeg havde godt lagt mærke til, at der var en enkelt bemærkning, der kunne være tydet som polemik i spørgsmålet om byfornyelsesloven. Jeg synes dog, det i åbningstalen er udformet på en sådan måde, så jeg ikke vil kalde det polemik, men jeg opfatter det faktisk som en